

καί ἴσως ἅπαντες ἐβλεπον μὲ καλὸν βλέμμα τὸν ἀνάλογον μετὰ τῆς Ἀνέττας συνδιασμόν, μ' ὄλον ὅτι ἀπλῆ ὑπερήτρια ἦτο, καὶ τῇ ἀληθείᾳ, ἐὰν θέσωμεν κατὰ μέρος τὴν πρατήρησιν ταύτην, ἢ σχεδιασθεῖσα ἔνωσις δὲν εἶχε τὴν ἐπιλήψιμον, διότι ἡ κυρία Περόν εἶχε δηλώσει εἰς τὸν συμβολαιογράφον τῆς ὅτι ἐσκόπει νὰ κληροδοτήσῃ τὴν Ἀνέτταν, ἐπαξίως τῶν ἐκδουλεύσεων καὶ τῆς πίστεώς της.

Τὸ μέλλον λοιπὸν εἰκονίζετο μὲ τὰ χαριέστερα χρώματα εἰς τὰ ὄμματα τῆς νέας θεραπεινῆς· ὅσον δὲ ἂν ὑπῆρξε κοπώδης ἢ ἐργασία της, τὴν ἐξῆπλήρου μετὰ τῆς μεγαλητέρας εὐθυμίας. Τὰ εὐφυῆ αὐτῆς λόγια ἐπροξένουν ἡδονὴν εἰς τὴν γραίαν δέσποινάν της, καὶ καθ' ἑκάστην εἶτι μᾶλλον συνεχαιρίζετο κ' ἐφιλιούτο μετ' αὐτῆς.

Ἄλλὰ φεῦ! οὐδὲν καλὸν εἰς τὸν κόσμον τοῦτον συμβαίνει, ὅπερ νὰ μὴ μεταβληθῇ εἰς συμφορὰν, εἰς δὲ τὴν περίστασιν ταύτην, ἢ συμφορὰ τῆς Ἀνέττας ὑπεκρύπτετο εἰς τινὰ ἐραστήν της, ὀνόματι Νικόλαν Στάρκιον, νεανίαν κρεσπώλην, ὅστις ἦτο καθ' ὅλα τὸ ἐναντίον τοῦ Φραγκίσκου Μορέρ.

Πολλὰ τῶν κυρίων νομίζον ἐν γένει· ὅτι ἀρκετὸν εἶναι νὰ ἔχῃ ἐκάστη ἓνα ἐραστὴν, ὁσάκις ἢ καρδίᾳ της εὐρεθῇ εἰς τὴν περιόδόν της ταύτην· ἀλλὰ καὶ τοῦτο ἐὰν δὲν ἦτο, ἢ δὲ Ἀνέττα ἐὰν ἦτον ἢ ἀσχημοτέρα κόρη, καὶ ὁ Νικόλας Στάρκιος ὁ μόνος ὅστις ἤθελεν ὀμιλήσει εἰς αὐτὴν περὶ ἐρωτος, ἢ Ἀνέττα ἤθελε τὸν θεωρήσει· ὡς πρόξενον συμφορᾶς τινος. Ἐν πρώτοις, ἦτο τέκνον ἐκ τοῦ ὄχλου καὶ κακοῦ θεωρητικοῦ, τὸ δὲ χεῖριστον ἐφαίνεται ὁ ἀρχηγὸς τῶν αἰσροτέρων ὑποθέσεων τῆς πόλεως. Ἄλλ' ἐξ ὧν τῶν ἀρετῶν, ἃς δρεῖλει νὰ ἔχῃ ὁ ἐραστής διεφύλαξε τοῦλάχιστον τὴν σταθερότητα, ἐπειδὴ δύο ἔτη παρηλλοῦσεν ἀφ' ὅτου ἡ Ἀνέττα εἶχεν ἀποποιήσῃ νὰ τὸν νυμφεῦθῃ, καὶ οὔτε ἡ ἀποποίησις αὐτῆ, οὔτε ἡ γνωστὴ εἰς αὐτὸν ὑποσχέσις της πρὸς ἄλλον, ἐδυνήθησαν νὰ τὸν ἐμποδίωσιν ἀπὸ τοῦ νὰ ἐπαναλαμβάνῃ ἀκαταπαύστως εἰς τὴν νεανίδα, ὅτι δὲν ἔθελε οὐδέποτε ἀγαπήσει ἄλλην, καὶ ὅτι ἀπέθνησκεν, ἐὰν δὲν ἤθελε τὸν ἀγαπήσει.

Ἐπειδὴ δὲ, ἐν τῇ αὐτῇ πόλει· ἀμφοτέρων κατοικούντων, ἦτον ἀδύνατον εἰς τὴν Ἀνέτταν νὰ δυνηθῇ νὰ τὸν ἀποφύγῃ, τὸν ἀπῆντα συνεχῶς καὶ ἠναγκάζετο νὰ δεῖκνῃ κατὰ τινὰ τρόπον ὑπεκφυγῆν. Ἄλλ' ἀποκαμουσα ἐπὶ τέλος ἀπὸ τὴν σταθερότητά του τὴν τόσον ἐπιμονὴν, ἔχασε πᾶσαν ὑπομονὴν καὶ εἶπεν εἰς τὸν ἐραστὴν τοῦτον.

— Νικόλα Στάρκιε, εἶναι καιρὸς νὰ σὲ εἰπῶ, ἐὰν τὸ ἀγνοῆς, ὅτι ἐγὼ δὲν δύναμαι νὰ σὲ ἀγαπῶ, ἐπειδὴ ἄγαπῶ ἄλλον, εἰς τὸν ὅποιον ὑπεσχέθην τὴν χεῖρά μου, ἐὰν ποτὲ ἤθελον ὑπανδρευθῆν.

Αἱ ὑπάρχουσαι σχέσεις μεταξύ Ἀνέττας καὶ Φραγκίσκου ἦσαν γνωστόταται εἰς ὅλους τοὺς κατοίκους τῆς πόλεως, ὡς καὶ ὁ Νικόλας αὐτὸς δὲν ἦτο δυνατόν νὰ τὰς ἀγνοῆ. Μ' ὄλον τοῦτο, ὅτε ἤκουσε νὰ τοῦ τὸ λέγει αὐτὴ ἡ ἰδίᾳ, ἢ λύσσα του ἔγεινεν ἀπεριόριστος, καὶ φέρον τὴν βάνυσον πυγμῆν του εἰς τὴν ῥίνα τῆς νεανίδος, εἰς τρόπον ὡστε νὰ τὴν ὑποχρεώσῃ νὰ ὑποχωρήσῃ, ὡμωσεν, μὲ φρικώδεις ὄρκους, ὅτι θέλει ἐκδικηθῆν.

B.

Παρήρχετο τὸ πρῶτον ἔτος τῆς διетуῆς πρόθεσμιᾶς ὅτε ὁ Φραγκίσκος Μορέρ ἤρχιζεν ἡδὴ ν' ἀγοράζῃ

TOM. Δ' (Φυλλάδ. 93.).

διάφορα πράγματα τῆς οἰκιακῆς ἀνάγκης, στολιζὼν τὸν μέλλοντα τῆς συζυγικῆς εὐδαιμονίας οἶκόν του, ἵνα προπολαύσῃ τὴν ὑποσχεθεῖσαν αὐτῷ εὐτυχίαν, πλὴν συμβεβηκός τι μετέβαλε τὴν χαρὰν του εἰς πένθος, τὰς ἐλπίδας του εἰς ἀπελπισίαν.

Γ.

Ἐν μιᾷ τῶν σκυθρωπῶν ἐκεῖνων καὶ θλιβερῶν νυκτῶν τοῦ Ἰανουαρίου, ἢ κυρία Περόν, ἦτις πρὸ πολλοῦ ἐκάθητο σιωπηλῆ ἐν τῇ γωνίᾳ τῆς ἐστίας της, λέγει αἰφνης εἰς τὴν Ἀνέτταν ὅτι ἐπεθύμει νὰ κοιμηθῇ ἡμῖσιν ὥραν πρὶν τῆς συνήθους, διὰ τὸ ὑπερβολικὸν ψύχος.

— Τότε λοιπὸν, κυρία, θὰ δειπνήσετε εἰς τὴν κλίβην, ἀπεκρίθη εὐθύμως ἡ νεάνις· καὶ, διὰ νὰ σὰς τιμωρήσω, θὰ σὰς βάλλω εἰς τὸ λιπῶδες γάλα σας καὶ ὀλίγον βούμι, καὶ ἂν μὲ τοῦτο δὲν κοιμηθῆτε κελῶς, δὲν ἀνακατῶνομαι.

Ἡ γραῖα ἐδέχθη τὴν συνταγὴν, τὸ δρεκτικὸν ἀρέψθη· μα ἠτοιμάσθη, καὶ ἀνασηκωθείσα μετὰ δυνάμεως, ἐστήριξε τὴν βράχιν της εἰς τὰ προσκεφάλαια· ἢ δὲ νεάνις ἔθεσε τὸ πινάκιον εἰς τὰ γόνατα τῆς κυρίας της, ἦτις ἤρχισε νὰ τρώγῃ μετὰ πολλῆς ὀρέξεως τὸ δεῖπνόν της. Ἐν ᾧ δ' ἐγένετο τοῦτο, ἢ Ἀνέττα ἐνέδουε κατὰ τὴν συνήθειάν της καὶ διεσκέδαζε τὴν κυρίαν της μὲ χιλίας τρέλλας, ὅσας ἠδύνατο νὰ γεννήσῃ ἢ κεφαλῇ της. Τῆς ὠμίλει περὶ τῶν σχεδίων της τοῦ μέλλοντός της καὶ περὶ ὧν τῶν μεγάλων πραγμάτων, τὰ ὅποια εἶχε σκοπὸν νὰ κάμῃ, εὐθύς ἅμα ἤθελε γίνῃ κυρία Φραγκίσκου Μορέρ.

— Ναι, ναι, ἀπήντησε γελῶσα ἢ γραῖα κυρία, ἢ ξεύρω τί θὰ συμβῇ. Ὅταν γίνῃς κυρία Φραγκίσκου Μορέρ δὲν θὰ λείψῃς ἀπὸ τοῦ νὰ φέρεσαι καθὼς πρέπει. Ἄλλὰ, κυρὰ Ἀνέττα, αὐτὸ δὲν εἶναι πρᾶγμα τόσον εύκολον ὅσον τὸ στοχάζεσαι. Εἶσαι μία χαριστάτη κόρη, τὸ ὁμολογῶ· ἀλλὰ δὲν ἐγεννήθης μὲ τόσην ἀβρότητα, ὡστε νὰ φανῆς διαπρεπῆς εἰς τὸν κόσμον, ὡς γυνὴ ὑπᾶνδρος. Δὲν πιστεύω, παραδείγματος χάριν, ὅτι τὰ πῆδῆλά μου εἶναι ἀρκετὰ μεγάλα, ὡστε νὰ χωρέσων εἰς τοὺς πόδας σου, μ' ὄλον ὅτι τὰ ἔχω πλατύτερα παρὰ ποτέ.

— Δὲν γνωρίζω πολὺ τί νὰ εἶπω περὶ τῶν ποδιῶν μου, ὑπέλαθεν εὐθύμως ἢ Ἀνέττα· ἀλλὰ παρατηρήσατε ὀλίγον καὶ ἐνταῦθα, κυρία, ἰδοὺ κνήμη ἀξία μετὰ ξωτῆς περικνημίδος.

Καὶ, ταῦτ' εἰποῦσα, ἔκαμε γύρους τινὰς βάλας ἐντὸς τοῦ θαλάμου, δεικνύουσα οὕτω δύο κνήμας, αἵτινες, πραγματικῶς, δὲν ἦσαν ἀνάξια· τῶν ἐπαίνων, οὗς ἔκαμε περὶ αὐτῶν.

Ἡ γραῖα κυρία ἐγέλασεν ἐξ ὅλης τῆς καρδίας της, τόσον πολὺ ὡστ' ἐληρμόνησε τὸ λοιπὸν τοῦ δεῖπνου της, καὶ ἐξαπλωθεῖσα καθ' ὄλον τὸ μῆκος τῆς κλίνης της, ἐκοιμήθη πρὶν ἢ λάβῃ καιρὸν ἢ Ἀνέττα νὰ τὴν σκεπάσῃ καὶ νὰ σύρῃ τὰ παραπέτασματα.

Εὐχάριστοιθεῖσα διότι εἶδε τὴν κυρίαν της τόσον εύκόλως ἀποκοιμηθεῖσαν, καὶ διότι ἐπομένως ἔγεινεν κυρία μίαν ὥραν πρότερον τοῦ ἑαυτοῦ της, ὅπως σκεφθῆν περὶ τῶν ὄνειροπολήσεων τῆς καρδίας της, ἢ Ἀνέττα ἐξῆλθε μὲ βῆμα ἐλαφρὸν ἐκτὸς τοῦ θαλάμου, ἀφήσασα τὸν λύχνον ἀναμμένον ἐπὶ τῆς ἐστίας, ὡς συνήθιζε νὰ τὸν θέτῃ, φροντίζουσα, κατὰ διαταγὴν της

κυρίας Περόν, νὰ κλείη τὴν θύραν τοῦ κοιτῶνος αὐτῆς καὶ νὰ θέτῃ τὸ κλειδίον εἰς τὸν κόλπον της.

Τοῦτο ἦτο πρόνοιά τις, ἣν ἐφύλαττε παρὰ πολὺ ἡ γηραιά γυνή, διότι ἠθάνετο ἑαυτὴν ἐν ἀσφαλείᾳ, οὐδενὸς ἄλλου εἰς αὐτὴν δυναμένου, ἐκτὸς τῆς Ἀννέττας, νὰ εἰσελθῇ.

Ἐκτὸς δὲ τούτου, ἐπειδὴ δυνατόν τι κρούσμα κωδωνίου, οὐτινος ὁ θώμιγγξ ἀπεκρίνετο ἀπὸ τὴν κλίνην τῆς κυρίας κατῆ, ἀντήχει πλησιέστατα τοῦ προσκεφαλαίου ἔνθα κατεκλίνετο ἡ νεάνις, ἡ συγκοινωνία, ἡ μεταξὺ τῶν δύο θαλάμων, ἦτο ταχεῖα καὶ ἀσφαλῆς, μόλην τὴν μεγάλην διάστασιν των.

Ἡ εὐτυχῆς καὶ ἀθῶα μνηστὴ ἐκάθητο ἔμπροσθεν τοῦ ἐργατικοῦ τραπέζιου της, καὶ, ὅλως ἐξασκοῦσα τοὺς λεπτομεεῖς θακτύλους της διὰ τῆς ἐργασίας, παρεδῶθη εἰς τὰς γλυκερὰς ἐκείνας μελέτας, ὧν αἱ νεάνιδες μόναι γνωρίζουσι τὸ μυστήριον. Ὅταν δὲ τὸ ὠρολόγιον τῆς πόλεως ἀνήγγειλε τὴν δεκάτην, καὶ ἐχρεώσται νὰ σδέσῃ τὸν λυχίσκον της καὶ νὰ κοιμηθῇ, ἡ νεάνις διέκοψε τὰς ἐργασίας της, ὅλας τὰς γλυκερὰς ὄνειρο πολήσεις της καὶ τὸ κέντημα τοῦ νυμφικοῦ λαιμοδέτου τοῦ Φραγκίσκου Μορέρ.

Τοσοῦτο δ' ἐτίμα τὰς διαταγὰς τῆς κυρίας της, ὥστε οὐδέποτε ἔστοχάσθη νὰ παρατείνῃ τὴν πανυχίδα της μολονότι πεντάκις ἡ ἑξάκις εἶχεν ἐπαναληθῆ ἡ τελευταία συνδιάλεξις μετὰ τοῦ μνηστῆρός της, συνδιάλεξις καθ' ἣν εἶχεν αὐτῷ ἀναγγεῖλει ὅτι ἡ κυρία Περόν τῇ ὑπεσχέθη ἐκ νέου πολλὰ ἐν τῇ διαθήκῃ της, ἡ Ἀννέττα ἔσπευσε ν' ἀποθέσῃ τὴν ἐργασίαν της, νὰ χῶσῃ τὸ πῦρ τῆς καπνοδόχης διὰ νὰ τὸ εὐρῇ τὴν ἐπαύριον, ὅταν ἐτοιμάσῃ τὸν καφῆ μετὰ τὸ γάλα τῆς κυρίας της, ἔσυρε τοὺς σύρτας τῆς θύρας της, καὶ ἔπειτα τελειώσασα τὴν δέησίν της, ἀμέριμος κατεκλίθη.

Μ' ὄλον ὅτι αἱ οἰκιακαὶ της ἐργασίαι δὲν ὑπῆρξαν παντελῶς κοπῶδεις, ἀλλ' αὕτη τοσοῦτον ἐνόμισεν ὅτι ἐνησχολήθη κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας, ὥστε, ἀπαξ κατακλιθεῖσα, οὔτε πέντε λεπτὰ κἄν δὲν παρήλθον, ὥστε ν' ἀποκοιμηθῇ.

Τὴν ἐσπέραν δὲ ταύτην, οὐδὲ τὸ ἥμισυ ἐχρειάζετο τοῦ χρόνου ἐκείνου διὰ νὰ μεταφερθῇ εἰς τὸν εὐτυχῆ τόπον τῶν ὄνειροπολήσεων. Ἀποτόμως συνήλθεν εἰς ἑαυτῆς διὰ τίνος θορύβου ἀρκετὰ δυνατοῦ, ὅστις ἠκούσθη ἐκ τῶν ἄνω τῆς οἰκίας· ἀλλ' ἡ φύσις της ἠκούσθη τοσοῦτον ἀνεπιτήδειος πρὸς διάκρισιν τῶν κατὰ διάστασιν θορύβων, ὥστε δὲν ἠδύνατο ν' ἀποφασίσῃ ἂν τοῦτο ἦτο κραυγὴ ζώου τινὸς τῶν ἐκτὸς, ἢ ἂν θρώπινός τις φωνῇ, ἢ σύγκρουσις πραγμάτων τινῶν τοῦ μαγειρείου, ὅπερ ἦτον ἀκριβῶς κάτωθεν τοῦ θαλάμου της. Ἡ καρδία της ἐπαλλεν ἰσχυρῶς μίαν στιγμὴν, καὶ εὐρίσκατο ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ὕπνου καὶ τῆς ἐγρηγέρσεως. Ἐδοκίμαζεν εἰδὸς τις δυσδιακριτοῦ τρόμου, καὶ ἀορίστου· ἐν τούτοις, ἐπειδὴ οὐδὲν πλέον ἐτάραττε τὴν βαθεῖαν σιγὴν, τὴν βασιλεύουσταν περίξ αὐτῆς, ὁ ὕπνος τὴν κατέλαβεν ἐκ νέου, καὶ ἀποκοιμήθη ἐρωτῶσα ἑαυτὴν. «Τὶ λοιπὸν ἦτο;»

Δ'.

Εἶτε διότι ὁ ὕπνος τῆς Ἀννέττας καθὸ διακοπῆς μάλιστα, ὑπῆρξε βαθύτερος καὶ εἶτι μᾶλλον παρατεταμένος, εἶτε δι' ἄλλην τινὰ αἰτίαν, εἰ γείτονες, πηγαῖοντες εἰς τὴν ἐργασίαν των, ἐν ᾧ ἡ νεάνις ὠνειροπόλοι ἴσως τὸν Φραγκίσκον Μορέρ, δὲν ἐξεπλάγησαν ολίγον, ἰδόντες κατάνοικτον τὸ κομψὸν παράθυρον τοῦ

θαλάμου τῆς κυρίας Περόν, παράθυρον βλέπον πρὸς τὸν μικρὸν κήπον τῆς οἰκίας.

Ὁ πρῶτος ἐκεῖθεν διαβάς ἦτον ὁ Ριχάρδος Βωτιερ, κίττης, ὅστις, ἂν καὶ δὲν ἦτο τόσο ἐυαίσθητος ὥστε νὰ ἐρωτευθῇ τὴν χαρίεσαν ὑπηρέτιδα· ἡγάπη δμως νὰ παρατηρῇ τὸ χαρίεν πρόσωπον της ἐκαστῇ πρωΐαν. Ἰδὼν λοιπὸν τὸ παράθυρον ἀνοικτὸν, ἐπρόσμενε στιγμὰς τινὰς, ὅπως ἡ Ἀννέττα παρουσιάσθῃ διὰ ν' ἀνταλλάξῃ μετ' αὐτῆς τὸν συνήθη χαιρετισμὸν· ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ θύρα ἔμεινε κλειστή, ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του.

Ἦλθεν ἀκολούθως εἰς σιδηρουργὸς, ὅστις κατὰ τὴν σειρὰν τοῦ ἐρρίψε βλέμμα ἐκθαμβὸν ἐπὶ τοῦ ἀνοικτοῦ παραθύρου καὶ τῆς κεκλεισμένης θύρας, πλὴν παρήλαε.

Ἄλλ' ὁ τρίτος διαβάτης ἦτο πλύστρια τῆς κυρίας Περόν. Πολλάκις αἱ πλύστρια εἶναι ἡ ζῶσα χρονική μικρὰς τινος πόλεως· αὐταὶ γινώσκουν τὰ καθέκαστα τῶν ὑποθέσεων των· ἀλλ' ὁμως, διὰ νὰ κατωρθώσων τοῦτο εἶναι ἀπαρατήτως ἀναγκαῖον ἀκαταπαύτως νὰ ἰχνηλατοῦν τὰς εἰδήσεις. Ἐπομένως, τίποτε ἐν τῷ κόσμῳ δὲν ἤθελε δυνηθῆ νὰ κάμῃ τὴν γραίαν Δουράδου νὰ μεταθῇ ὅπου ἐπεριμένετο, πρὶν μάθῃ, διατὶ τὸ παράθυρον τοῦ κοιτῶνος τῆς κυρίας Περόν ἦτον ἀνοικτὸν καὶ ἡ θύρα κλειστή. Ἐλαβε λοιπὸν πάραυτα ζωηρῶς τὸ βόπτρον τῆς θύρας καὶ ἐκτύπησε δις μετὰ πολλῆς δυνάμεως. Ἡ Ἀννέττα, ἣτις εἶχεν ἤδη ἐγερθῆ καὶ ἐνδοθῆ, ἐξήλθε τοῦ θαλάμου της ταυτοχρόνως μετὰ τὴν κρούσιν τῆς θύρας, καί·

— Καλημέρα, καλὴ μῆτερ, ἀπεκρίθη μετ' ἐτοιμότητος. Τὶ σὰς φέρει τόσο πρῶί; Μήπως δὲν εἶναι ἡ ἡμέρα τῆς κυρίας Μονότας;

— Μαλιστότατα, ὠραία μου κορη· ἀλλὰ πῶς, βλέπουσα τὴν θύραν σας κλειστήν καὶ τὸ παράθυρον τῆς κυρίας Περόν ἀνοικτὸν, ἠδυνάμην νὰ περάσω ἀπὸ τὸν οἶκόν σας, χωρὶς νὰ παρατηρήσω αὐτὴν τὴν ἔκτακτον περίστασιν;

— Τὸ παράθυρον τῆς κυρίας ἀνοικτὸν! ἐπανελάβε ζωηρῶς ἡ νεάνις, ποιοῦσα βήματά τινα ἐν τῇ ὁδῷ ἵνα βεβαιωθῇ περὶ τοῦ πράγματος. Ἐν τοσοῦτῳ εἶναι ἀληθές! ἐξηκολούθησεν αὐτὴ μετ' ὕψος μεγίστης ἐκπλήξεως καὶ βίβησεν εἰς τὴν κλίμακα.

Ἄλλ' ἡ γραίη Δουράδου ἦτον ἐτοιμὴ καὶ λαβοῦσα τὴν ἐσθῆτα τῆς ἀκολούθου, τῆς εἶπεν ὅλως τρέχουσα.

— Πρέπει νὰ μ' ἀφήσῃς ν' ἀναβῶ μαζὴ σου, Ἀννέττα! Καὶ ὄλον τὸν κάσμον νὰ μοὶ ἔδιδον πάλιν δὲν ἠμποροῦσα νὰ μὴ προσπαθῆσω νὰ μάθω τί συνέβη εἰς αὐτὴν τὴν καλὴν κυρίαν Περόν.

— Καὶ τί θέλεις νὰ πάθῃ, πανοῦργος γυνή, ἀπήντησεν ὀλίγον ἀποτόμως ἡ νεὰ ὑπηρέτις.

— Ὡ! τίποτε, βεβαίως, Ἀννέττα! Ἀλλὰ, θὰ συμφωνήσῃς, ὅτι πανοῦργον ἐπίσης εἶναι καὶ τὸ παράθυρον, τὸ ὁποῖον εἶναι ἀνοικτὸν, καὶ τὸ ἀγνοῆς καὶ σὺ, ἡ ὁποῖα εἶσαι εἰς τὴν οἰκίαν. Δὲν λέγω τὴν ἀλήθειαν, φιλάτη, ὅτι τοῦτο εἶναι πανοῦργον;

Ἡ Ἀννέττα δὲν ἀπεκρίθη, ἀλλ' ἔτρεξε ταχύτερον, καὶ αἱ δύο γυναῖκες ἔφθασαν ὁμοῦ ἔμπροσθεν τῆς θύρας τοῦ κοιτῶνος τῆς κυρίας Περόν.

Τὸ πρῶτον κίνημα τῆς Ἀννέττας ἦτο νὰ φέρῃ τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ κόμβου τοῦ κλειθροῦ, διότι, ἐν τῇ ταραχῇ της, ἐλημερόνησεν ὅτι εἶχε κλείσει μετὰ διπλὴν στροφὴν, καί, πρὶν ἢ ἐνοήσειε ὅτι τὸ κλειδίον εὐρίσκατο εἰς τὸν κόλπον της, ἡ πλύστρια ἀνερώνησεν.

— Νά! καί ἡ θύρα εἶναι ἴσα ἴσα κλειστή· μέ διπλὴν στρογγύλη! Ὡ! νά! νά! Ὡ! νά! νά! ὑπάρχει καίτι πολ-
λά δεβαιοὶ Ἀννέττα.

Καί συγχρόνως, ὥθησε τὴν θύραν μετὰ μεγάλης
δυνάμεως τῆς πυγμῆς τῆς ὄλης ἀναφωνοῦσα.

— Κυρία! κυρία! ἀνοίξατε δὴ τὴν θύραν!

Οὐδεμία ἀπόκρισις ἐδόθη ἔνδοθεν, μ' ὄλην ταύτην τὴν
κραυγὴν, ἣν ἡ Ἀννέττα ἐζήτηε νὰ ἐμποδίσῃ λέγουσα.

— Εἶναι ἀνωφελές, κυρὰ Δουράδου! Μείνε ἤσυχοι!
Ἐνῶ, διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς ἐζήτηε τὸ κλειδίον εἰς
τὸν θυρὸν τοῦ θυλακίου τῆς, διὰ τῆς ἄλλης ἐπροσπάθει
ν' ἀπομακρύνῃ ἀπὸ τὴν θύραν τὴν θορυβοποιὸν πλύστριαν.

— Τί ὑπάγῃς νὰ κάμῃς λοιπόν; ὑπέκρουεν ἐκεῖ
νῆ με τόνον ἀνυπομονησίας. Στοχάζεσαι λοιπὸν νὰ
ἀφήσῃς αὐτὴν τὴν θύραν χωρὶς νὰ τὴν ἀνοίξῃς; Αὐτὴ
εἶναι κλειστή ἢ ἔσωθεν ἢ ἔξωθεν, καὶ ἂν γνωρίζω πῶς
νὰ κάμωμεν δὴ νὰ ἔχωμεν τὸ κλειδίον, ἐπιθυμῶ πολὺ.

— Νά το! διέκοψεν ἡ ὑπέρετρια με φωνὴν τρέμου-
σαν, διότι αὐτὴ ἐπίσης ἤρχιζε ν' ἀνησυχῆ διὰ τὴν
σσιπητή, ἣν δειτήρει ἡ κυρία τῆς, μόλην τὴν ταραχὴν,
ἣτις ἐγένετο εἰς τὴν θύραν τῆς.

— Πῶς ἔχεις τὸ κλειδί καθ' ὄλον τοῦτον τὸν και-
ρὸν; ἰδοὺ καὶ ἄλλο! λοιπὸν, δός μοι το· τρέμεις τόσον
πολὺ, ὥστε δὲν θὰ δυνηθῆς ποτὲ νὰ τὸ εἰσάξῃς εἰς
τὸ κλειθρον.

Συγχρόνως, ἡ γραῖα Δουράδου ἀφῆρσε τὸ κλει-
δίον ἀπὸ τὴν χεῖρα τῆς Ἀννέτας, ἤνοιξε τὴν θύραν
καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸν θάλαμον, ἀκολουθουμένη ὑπὸ τῆς
ὠχρᾶς νεάνιδος.

Ὁ θάλαμος οὗτος δὲν ἦτο μέγας, καὶ ταῖς ἐξήρκε-
σε δύο ἢ τρία θήματα ἵνα φθάσωσιν εἰς τοὺς πόδας
τῆς κλίνης. . . Τὴν αὐτὴν στιγμήν, κραυγὴν τῆς φρι-
κῶδης ἐξέφυγεν ἀπὸ τὰ στόματα τῶν δύο γυναικῶν,
καὶ ἀντήχησε μέχρι τῶν ὀδῶν. Ἦθελαν, δεβαίως κραυ-
γάσει ὀλιγώτερον, διότι οὐδέ ποτε θέαμα φρικωδέστερον
παρεστάθη εἰς τὰ βλέμματά τινος. Τὰ παραπετάσμα-
τα τῆς κλίνης ἦσαν βιαίως ἐβριμμένα ἀπὸ τὰ πλάγια
τοῦ παραθύρου, ὅπερ δὲν εἶχεν οὔτε παραθυρόφυλλα, οὔ-
τε ὑέλματα, καὶ τὸ ὅποιον ἦτο μάλιστα ὅλως ἀνοικτὸν,
ἄρινα νὰ εἰσρεύσῃ μᾶξά φωτός. Ὅπερ ἐπλημμύρει τὴν
κλίνην καὶ ἐφώτιζε σκηνὴν ἀποτρόπαιον. Αἱ ἐρέαι, τὰ
προσκέφαλλα, τὸ σκέπασμα, ἦσαν οὐ μόνον μελανὰ,
ἀλλὰ καὶ καθημαγμένα· εἶναι προφανές ὅτι εἶχεν δολο-
φονηθῆ, καὶ ὅτε ἡ κυρὰ Δουράδου ἐσῆκωτε τὸ πέπλω-
μα, ὅπερ μόλις ἐφαίνετο ὅτι ἦτον εἰς ἀκαταστασίαν,
ἀνεγνώρισε τὸ εἶδος τῆς δολοφονίας τὸ ὅποιον μετε-
χειρίσθησαν· ἡ σφαγίτις φλέψ εἶχε σχισθῆ μετὰ μεγί-
στης ἐπιδειξιότητος, καὶ μικρὸν ἔγχεριδιον καλῶς
ἠκονισμένον, εἶχε μείνει εἰς τὰ πλευρὰ τοῦ πτώματος.

Οὐδεμία τῶν λεπτομερειῶν αὐτῶν εἶχε διαφύγει τὴν
κυρὰν γραῖαν Δουράδου, ἀλλ' αὐτὴ ἔμεινε μόνη θεω-
ρὸς τούτων. Εἰς τὴν θέαν τῶν αἱματωμένων ἐρεῶν,
ἡ Ἀννέτα, ἀφοῦ ἀφῆκε κραυγὰς σπαραξικαρδίου, ἔπε-
σε λειποθυμημένη παρὰ τὴν κλίνην τῆς κυρίας τῆς.

Ἡ κυρὰ Δουράδου ἔσπευσε τόσον πολὺ εἰς τὸ νὰ
διηγῆθῃ καθ' ὅλην τὴν πόλιν τὴν φρικώδη σκηνὴν, ἣς πρὸ
στιγμῆς ἐγένετο μάρτυς, ὥστε δὲν ἤθελθε να χάσῃ
τὸν πολῦτιμον ἐκεῖνον καιρὸν εἰς τὸ νὰ ἐπιδαψιλεύσῃ
τὰς φροντίδας τῆς εἰς τὴν πτωχὴν δούλην, ἣτις, ἐπίσης
ὠχρὰ καὶ ἐπίσης ἀναίσθητος ὅσον καὶ ἡ κυρία Περὸν,
ἔμειναν ἐξηπλωμένη εἰς τὸ μέρος, ὅπου εὕρισκετο,
ἐνῶ ἡ πλύστρια ἔτρεξεν ἐκτός τῆς οἰκίας, κραυγαζού-

σα! δολοφονία! δολοφονία! με ὄλην τὴν δύναμιν τῶν
ἰσχυρῶν αὐτῆς πνευμόνων. Τοιαύτη τις κραυγὴ δὲν
ἠκούσθη ποτένα μετ' ἀδιαφορίας· ἀλλ' εἰς τὴν μικρὰν
αὐτὴν, τὴν τόσον ἤσυχον συνήθως πόλιν, ἔπρεπε βε-
βαίως νὰ προξενήσῃ βαθεῖαν ἐντύπωσιν. Πολλὰ γυ-
ναῖκες ἀπήντησαν εἰς τὴν κραυγὴν ταύτην, ἣτις ἐφαίνο-
το ἢ ἀσθενῆς ἠχὼ τῆς πρώτης κραυγῆς τῆς φρίκης τῆς
ὑπεκφυγούσης ἀπὸ τὸν νεκρικὸν οἶκον, ἐνῶ ἄλλαι, πα-
ραλύσασαι ἐκ τῆς ἐκπλήξεως, ἔμεινον ἄφωνοι καὶ ἀκι-
νητοὶ ὡς ἀγάλματα.

Ἄλλ' οἱ ἄνδρες ἔπραττον ὅλως τὸ ἐναντίον. Ὅλοι
οἱ πολῖται, ἦ, τοῦλάχιστον, σχεδὸν ὅλοι ἠθιάνθησαν
ἑαυτοὺς, ἐν συνόλῳ καὶ ἀτομικῶς, προσκεκλημένους νὰ
ἐξιγνιάσωσι τὴν ἐπιβουλὴν ταύτην καὶ νὰ λάβωσιν ἐκ-
δικησιν. Ἡ οἰκία τοῦ θύματος ἐπληρώθη ἐν μιᾷ σιγ-
μῇ ὑπὸ πληθῆος ἀνθρώπων παντὸς βαθμοῦ καὶ παν-
τὸς ἐπαγγέλματος. Ἄλλ' ἡ αἰτία, ἣτις τοὺς εἶχε συνα-
θροίσει ἦτο κατὰ μέγα μέρος ἡ ἐπισημότης, ἐξ ἧς πα-
ρεσύροντο, ὑπὸ ἀπεριγράπτου τινὸς περιεργείας συνω-
δευμένη. Πάραυτα ἐντελὲς στρατόπεδον εἶχε συστη-
θῆ, καὶ ὁ δῆμαρχος, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ γραμμα-
τέως του· καὶ δύο χειρουργῶν, ἐπλητίασε μόνος εἰς τὴν
θλιβεράν κλίνην. Συγχρόνως κατέστρωσαν πρωτόκολ-
λον καὶ μετὰ ἐν λεπτόν ἐσημείωσαν περὶ τῆς κατα-
στάσεως τῶν τόπων καὶ τοῦ σώματος.

Ὅταν τὰ πρόσωπα ταῦτα εἰσῆλθον εἰς τὸν θάλαμον,
εὔρον τὴν Ἀννέταν, πάντοτε ἀναίσθητον, εἰς τὸ αὐτὸ
μέρος ἐνθα εἶπε. Οἱ ἄνθρωποι τῆς τέχνης συνε-
θλιβήσαν καταρχὰς περὶξ αὐτῆς καὶ κατώρθωσαν, με-
τὰ τινα λεπτά, νὰ τὴν λυτρώσων ἀπὸ τῆς λειποθυμίας
τῆς. Τὴν μεταλόμισαν εἰς τὴν κλίνην τῆς, καὶ γειτώ-
νισσά τις αὐτῆς συμπαθῆς, ἔμεινε πλησίον τῆς διὰ νὰ
τὴν περιποιῆται.

Μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ καθήκοντος τούτου δὲν τοῖς
ἔμεινον πλεόν παρὰ νὰ προσκαλέσων τὴν Δουράδου,
ἣτις, ὡς εἰσελόουσα αὐτὴ πρώτη εἰς τὸν θάλαμον τοῦ
θύματος, καθίστατο ὁ ἀναγκαιότερος μάρτυς. Πᾶν ὅ,τι
διηγῆθῃ περιττὸν νὰ τὸ ἐπαναλάβωμεν, ὡς γνωστὸν
ἤδη ἐντελῶς εἰς τὸν ἀναγνώστην. Ἀρκεῖ δὲ νὰ εἴπω-
μεν ὅτι ἐσημείωσαν τὰς μαρτυρίας τῆς, καὶ ὅτι, πολλὰ
ὀλίγα ἐγνώριζεν ὡς ἐκ τῆς φύσεως τοῦ πράγματος αὐτοῦ
καὶ ὅτι τὰ ἀδόλεσχα σχόλια τῆς, δι' ὅσα πρὸ πάντων εἶ-
χεν ἰδῆ, ἀκούσει ἡ εἰκάσει, καθίσταντο τόσον σημαν-
τικὰ ὡς πρὸς τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ὑποθέσεως, ὥστε ἐν-
νομισθήσαν ἀληθῆσαι.

Ἐπίσημοὶ τινες ἄνδρες τῶν παρευρισκομένων ἐσου-
βόλευσαν τότε, ἵως διὰ νὰ δεῖξουν ἐπισημότητα, ὅτι
καθίσταται ἀναγκαῖα καὶ ἡ ὄσον τὸ δυνατόν ταχεία
καὶ στιγμιαία ἀνάκρισις τῆς ὑπηρετίδος τῆς ἀποθα-
νοῦσης.

Μόλις ὁ Κ. Ἀμβρόσιος Λεμαίτηρ; ἔλαβε τὸν λόγον
διὰ νὰ ἐκφράσῃ τὴν γνώμην ταύτην, — ὅπερ ἔπραξε
μετὰ τῆς σοβαρότητος ἐκείνης καὶ τοῦ ἐπισήμου τόνου,
ὄν συνειθίζουσι οἱ ἄνδρες νὰ λαμβάνουσι, ὁσάκις πιστεύουσι
ὅτι ἐγενήθη ἐν αὐτοῖς νέα τις ἰδέα — μόλις λέγο-
μεν ἔλαβε τὴν γνώμην ἐκείνην, καὶ ἅπαντες οἱ πα-
ρευρισκόμενοι ἤρχισαν νὰ θεωρῶνται μεταξύ των καὶ
νὰ ἀνταλλάττουσι βλέμματα ἐμφαντικὰ καὶ μετὰ παρέ-
λευσιν ἐνὸς λεπτοῦ καὶ ἡμίσεως τῆς ὥρας ἀπὸ τῆς
γνώμης ταύτης, οἱ ἐγκέφαλοι τῶν παρευρισκομένων
ἀνῆψαν ἀπὸ ἰδέας, ἀναφερομένας ὅλας εἰς τὴν Ἀννέταν
Βριζάκ.

Τέλος πάντων, τοῦτο ἦτον ἄλλως τε πολλὰ φυσικόν

καὶ ἐπόμεινον οὐχ ἦντον δι' ἑλλειψιν πληροφοριῶν ὁποῖων-
δήποτε πρὸς ἐξιχνίασιν τοῦ ἐγκλήματος, τὸ νὰ φαντα-
στοῦν ὅτι, ἴσως, ἡ νέα ὑπερθεσία εὐρέθη εἰς θέσιν νὰ γνω-
ρίζῃ πλείωτερα. Ἐν οἰαδήποτε δὲ περιστάσει, φυσικῆ ἢ
μὴ, δὲν ἠδύνατο νὰ μὴν ὑπῆρξε τοιοῦτοτρόπως τὸ
πρᾶγμα. Εὐρίσκοντο μὲν ἐνταῦθα καὶ ἄνδρες, εἴτινες,
ἀφοῦ ἄπαξ συλλάβουν ὑποψίαν τινὰ, τὴν ἀπορρίπτουσι
μετ' ἀγανακτήσεως, κηρύττοντες ὅτι δὲν ὑπάρχει ἐν τῷ
κόσμῳ κόρη ἐντιμωτέρα, καθαρωτέρα καὶ πλέον ἀφω-
σιωμένη εἰς τὴν κυρίαν τῆς ἀπὸ τῆν Ἀνέτταν Βριζᾶν· ἀλλ'
ὕπάρχουν καὶ ἕτεροι, εἰς οὓς ἡ θερμότης τῶν ἐπαίνων
ἐκίνε τὴν δυσπιστίαν, οὗτοι νομίζον ὅτι πρέπει νὰ φυ-
λάττωνται κατὰ τοιούτων δελεαστικῶν μέσων, καὶ ψι-
θυρίζουν ὅτι, εἰς ὑπόθεσιν τόσῃ σοδαρὰν, δὲν πρέπει νὰ
ἐπηρεάζωνται ἀπὸ ἀναμνήσεις τοῦ παρελθόντος ἀλλὰ
νὰ ἐξετάζον περὶ τοῦ προκειμένου ἐν τῷ παρόντι, ὅτι
ἐχρεώσων τὰς, εἴτε θετικὰς, εἴτε ἐκ περιστάσεως, ἐπερ-
χομένας μαρτυρίας ν' ἀποδέχωνται καθαρῶς καὶ ἀνο-
θεύτως, χωρὶς νὰ ὑπῆκωσιν εἰς προκαταληπτικὰς ἰδέας
ὡς πρὸς τὸ ἐρωτώμενον πρόσωπον, εἴτε ἐπὶ καλοῦ,
εἴτε ἐπὶ κακοῦ. Οὐδεὶς δύναται ν' ἀρνηθῇ τὴν δικαιο-
σύνην καὶ τὴν ἐπιείκειαν τῆς λογικῆς ταύτης καὶ ἐν
τούτοις ἐξήχθη ἀποτέλεσμα ἐναντίον, ἀποτέλεσμα
τερατώδες, τοῦτ' ἔστι ἐντιμοὶ τινες ἄνδρες κατήν-
τησαν νὰ πιστεύσωσιν, ὅτι δυνατόν ἢ Ἀνέττα Βριζᾶν
νὰ ἐδολοφόνησε τὴν κυρίαν τῆς.

Πρὶν ἢ διαλυθῇ ἡ συνέλευσις, ἐπεσεκέρθησαν ἐπιμε-
λῶς τὴν οἰκίαν ὅλην μῆπως ἐκ τῶν πραγμάτων αὐτῶν
ἀνακαλύψωσιν ἕνῃ τινὰ τοῦ κακούργηματος· πλὴν τὰ
πάντα ἦσαν ἐν τάξει· μόνον ἐν τῷ κοιτῶνι εἶχεν ἡ βία
ἐκτελεσθῆ. Γραφεῖον τι ἦτο τετρασωμένον, καὶ, ἐὰν
εὐρίσκοντο ἐν αὐτῷ πρότερον χρήματα ἢ σημαντικὰ τινα
πράγματα, ὁ φονεὺς θὰ τὰ εἶχεν ἀραιρέσει, ἐπειδὴ δὲν
ἔμεινε εἰς αὐτὸ ἄλλο, εἰμὴ ἕγγραφα τινα, μεταξὺ τῶν
ὁποίων ἢ διαθήκη τῆς γραίας. Σῦρται τινὲς ἦσαν ἀνοι-
κτοί· ἀλλ' οὐδεὶς τῶν ἐξεταστῶν ἐσυμπέρανε ὅτι ὑπῆρ-
χον τοιαῦτα, ἐπειδὴ οὐδὲν ἦσαν ἐν ἀταξίᾳ, καὶ
δὲν ὑπῆρχεν ἄλλο τι, παρὰ θῆβαι καὶ ἐνδύματα γυ-
ναικεῖα.

Μετὰ τὴν ἐξέτασιν ταύτην, κατέστρωσαν πρωτόκολ-
λον ἢ ἀνακριτικὴν ἐπιτροπὴν, ἥτις εἶχεν ἐπισήμως συγ-
καλεσθῆ, διελύθη, ὁ δὴμαρχος ἐκλείσει τὴν θύραν τοῦ
ἀποτροπήσιου θαλάμου καὶ ἔβαλε τὸ κλειδίον εἰς τὸν
κόλπον του. Ἀθήμερον ἔκαμον τοῦ πτώματος αὐτο-
ψίαν, ἐξ ἧς προέκυψεν ὅτι ὁ θάνατος προῆλθεν ἐκ τῆς
σχίσσεως τῆς σφαγίτιδος φλεβὸς διὰ μικροῦ τινος ἐγχει-
ριδίου, ὃ εὔρον παρὰ τῷ πτώματι. Τότε δὲ ὁ ἀνακρι-
τῆς διεδέχθη τὸν δῆμαρχον.

Ἐν τούτοις, ἢ Ἀνέττα, μ' ὄλον ὅτι εἶχεν ἀναλάβει
ἐντελῶς ἐκ τῆς λειποθυμίας τῆς, οὐδὲν ἦντον εὐρίσκοντο
εἰς οἰκτροτάτην κατάστασιν. Ἐκλαίεν ἀκαταπαύστως,
ἔμεινε νῆστις, ἦτον ἀναίσθητος εἰς τὰς ἐπιδαψιλευμένας
αὐτῇ παρεργίας. Μᾶλλον δ' εἰπεῖν οὐδὲν ἀπεκρίνετο
εἰς ὅτι τῇ ἔλεγον, περιοριζομένη μόνον εἰς τὸ νὰ κινή-
θῃ ἑλευθέρως τὴν κεφαλὴν· ὡς νὰ ἔλεγον ὅτι ἐβασανίζετο
μᾶλλον ἢ ὅτι ἐπαρηγορεῖτο. Τοιοῦτοτρόπως παρῆλθεν
ὅλη σχεδὸν ἡ ἡμέρα· ἀλλὰ, βλέπων τις τὰ λαθραῖα
βλέμματα, ἃ διεύθυνε πρὸς τὴν θύραν τοῦ μαγειρείου
τῆς, ὅπου εἶχε καταβῆ, ὁσάντις νέος τις περιέργως πα-
ρουσιάζετο διὰ νὰ πληροφορηθῇ τὰ διατρέξαντα, εὐκό-
λως ἐμάντευεν ὅτι ἐπρόσμενέ τ ι ν α, ὅστις δὲν ἤρχε-
το, καὶ ὅστις ἀναμφιδέλωτος θὰ εὐρίσκον αὐτὴν κοινωνικω-
τέρην. Ἀλλὰ, μ' ὄλον ὅτι ἅπαντες σχεδὸν οἱ κάτοικοι

τῆς πόλεως παρουσιάσθησαν κατὰ συνέχειαν πρὸς τὴν
νεάνιδα, ὁ περιμενόμενος δὲν ἤρχετο.

Οὗτος, καὶ χωρὶς νὰ τὸν ὀνομάσωμεν, ἐνοεῖται ὅτι
ἦτον ὁ Φραγκίτικος Μορέρ. Μ' ὄλον ὅτι δὲ ἡ ἀπουσία του
δὲν ἦτο κατακριτέα, καθότι ὀλίγον πρὶν τῆς ἐβδόμης
ῶρας τῆς πρωίας, ὅτε ἡ Κ. Δουράδου εἶχε κρούσει ἐπὶ
τῆς θύρας τῆς Κ. Παρόν, καὶ μίαν ὥραν προηγήτερα, ὁ
Φραγκίτικος εἶχεν ἐπὶ ἵππου ἀναχωρήσει πρὸς ἀγορὰν
ζῶων τρεῖς ἢ τέσσαρας λεύγας μακρὰν τῆς πόλεως,
ἀλλ' ἢ Ἀνέττα δὲν ἠδύνατο νὰ γνωρίζῃ τοῦτο, ἐπανήλ-
θε δὲ τὴν ἐβδόμην τῆς ἑσπέρας, καὶ ἐπειδὴ ἦτο σκό-
τος βαθύ, διεῆλθε τὴν πόλιν, χωρὶς οὐδεὶς νὰ τὸν γνω-
ρίσῃ. Εἰσῆλθε λοιπὸν εἰς τὸν πατρικὸν οἶκον μετὰ το-
σαύτης εὐθυμίας, ὅσην εἶχε τὴν πρωίαν ἀναχωρῶν.
Ἀλλὰ μετὰ παρέλευσιν πέντε λεπτῶν πληροφορηθεὶς
πάντα τὰ διατρέξαντα, ἀμέσως ἐνθυμήθη τὴν Ἀνέτταν.

— Θὰ μὲ συγχωρήσετε βεβαίως νὰ τὴν φέρω ἐνταῦ-
θα, φιλάτη μου μῆτερ, εἶπεν ὁ Φραγκίτικος ἐρωτημα-
τικῶς, λαμβάνων τὸν πῖλόν του.

— Περιέμενα νὰ μὲ εἴπῃς τοῦτο, τέκνον μου· καὶ
ἤθελον ἐγὼ αὐτὴ ὑπάγει νὰ ἰδῶ τὴν πτωχὴν αὐτὴν,
ἐὰν δὲν ἐμάνθανον ὅτι οἱ ἐμβαίνοντες σήμερον εἰς τὴν
οἰκίαν τῆς θέλουσιν ἀφεύκτως προσκληθῆ ὡς μάρτυρες.
Πλὴν σὺ Φραγκίτικε δύνασαι νὰ ὑπάγῃς νὰ τὴν ζητή-
σῃς, ἐὰν συναινῇ νὰ ἔλθῃ. Ἀλλὰ διστάζω· ἐπειδὴ δὲν
πιστεύω ν' ἀφήσῃ τὸ σῶμα τῆς κυρίας τῆς πρὶν τὸ κα-
λύψῃ ἢ γῆ.

Ὁ Φραγκίτικος Μορέρ οὐδὲν πλέον ἐπρόσθεσε καὶ
διῆλθε καθ' ὅλον τὸ μεταξὺ τῆς πατρικῆς οἰκίας του
καὶ τῆς οἰκίας τῆς κυρίας Παρόν διχωρίζον διάστημα
μετὰ θαυμαστῆς ταχύτητος, πλὴν, μ' ὄλην τὴν ταχύτη-
τά του, ἔφθασε πολὺ ἀργά· ἢ Ἀνέττα δὲν εὐρίσκετο
πλέον εἰς τὴν οἰκίαν. Αἱ περικυκλοῦσαι τὴν νεκρὰν
γυναίκα ἐδίσταζον ν' ἀποκριθῶσιν εἰς τὰς ἐρωτήσεις
του, ἐπειδὴ ἐγνώριζον ὅτι ἦτον ὁ μνηστήρ τῆς νεάνιδος·
ἔπρεπεν ἐν τούτοις νὰ ὁμολογήσωσιν ὅτι ἢ Ἀνέττα Βρι-
ζᾶν εἶχεν ἀπαχθῆ εἰς φυλακὴν, κατηγορηθεῖσα ὡς δα-
λοφόνος τῆς κυρίας τῆς.

(ἀκολουθεῖ.)

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ.

Ἰούλιος.

Μετὰ τεσσαρακονθήμερον σχεδὸν ἀπουσίαν, ἰδοὺ
πάλιν ἀσπαζόμεθα περιχαρῶς τὸ κλεινόν, ἀλλὰ καὶ
φλογερὸν συναίμα καὶ κοινοῦ πλήρες ἔδαφος τῶν Ἀ-
θηνῶν! Εὐτυχεῖς ὅσοι δὲν ἠτπάσθησαν αὐτὸ ποτέ!
Ἄλλ' ὀπωσδήποτε, οἱ θεοὶ, οἱ ἀλύμπια δώματ' ἔχον-
τες, ἐγνώσαν, ἐν τῇ συνέσει αὐτῶν, τὸν νόσον μου, εἰ
καὶ οὐδεμίαν ἔπασχεν ἡ ψυχὴ μου νοσταλγίαν, ὡς τὴν
τοῦ δυστυχοῦς Οδυσσεύς, τοῦ δίκαι μὲν δλα εἴη πε-
ριπλανωμένου εἰς τὰ πελάγη καὶ τὰς ἐρήμους νήσους,
μίαν δ' ἔχοντος ἐπιθυμίαν, νὰ ἐπανίδῃ τὴν ἀγαπητὴν
του Ἰθάκην καὶ τὴν σόφροναν Πηνελόπην του.

Καὶ ἡ ἐμὴ Ὀδύσεια, μακρὰν τῶν Ἀθηνῶν, ὄχι
βεβαίως εἰς τὴν νῆτον τῆς Καλυψοῦς ἢ τῶν Φαίακων,